

[Indenrigsministeren.]

som jeg er, undlader jeg enhver kommentar dertil.

Til det ærede medlem hr. Niels Westerby vil jeg sige, at jeg kan ikke afvise som urigtige de betragtninger, det ærede medlem fremførte vedrørende betydningen af, at tingets medlemmer er uafhængige af særinteresser; men jeg beder det ærede medlem overveje, hvor langt han egentlig bør gå og skal gå, hvis han vil opnå den totale uafhængighed; når det ærede medlem vil forbyde noget medlem af det høje ting overhovedet at have indtægtsgivende erhverv og så til gengæld naturligvis må yde medlemmerne et væsentligt højere vederlag, tror det ærede medlem så alligevel, at denne tankegang vil sejre? For vil resultatet ikke blive, at man siger: ja men vi udklækker altså rent og skært professionelle politikere og skaber derved en situation, som mange mennesker vil føle fører til en mindre heldig udvikling.

Det er rigtigt, at bestemmelsen i § 23 har tilbagevirkende kraft, og det har ikke været skjult for noget medlem af det høje ting, og når man accepterer tanken, er det, fordi vi har været vidne til alt for grove misbrug af disse bestemmelser.

Jeg takker for indstillingen.

Poul Sørensen: Jeg har kun én bemærkning at gøre. Ingen har forsøgt at imødegå de synspunkter, jeg på mit partis vegne har anlagt med hensyn til vælgernes indflydelse, og det kan jeg kun være tilfreds med.

Den højtærede indenrigsminister finder, at vi i vore ændringsforslag desavouerer listestemmerne. Det forstår jeg ikke. Listestemmerne får deres fulde indflydelse gennem de ændringer, vi foreslår; der er jo ikke stillet forslag om, at listestemmerne skal sættes ud af kraft. Listestemmerne virker både på listen til kommunalrådet og på listen til amtsrådet fuldt og helt. Det er, når listestemmerne er opbrugt, at de synspunkter, jeg har anlagt, kommer til at gælde.

Det ville have glædet mig, hvis kommunernes minister havde sagt et par ord om, hvorledes han så på det forhold, jeg før nævnte, at man kan vælge med 50 stemmer nederst på listen, personlige stemmer, en mand ind i kommunalrådet — og det anfægter ikke den højtærede minister — men man kan ikke lade en suppleant flytte op, som har fået 1 stemme mindre end den valgte repræsentant. Jeg forstår ikke, at ministeren kan påstå, at vi desavouerer listestemmerne, og jeg forstår ikke den logik, man anlægger, når man føler sig tilfreds med den ordning, vi har. Jeg erindrer om, at vi i mange år levede under de samme bestemmelser med hensyn til suppleanternes placering, som vi gør nu med hensyn til kandidaternes placering. Det gik godt i den periode, og det vil vi altså vende tilbage til; men det har den højtærede minister ikke villet udtale sig om, og jeg har derfor gerne med disse par ord villet sætte en streg under, at ingen har villet benægte, således må jeg forstå det, den fulde demokratiske indflydelse, vælgerne ville få, om man bestemte sig til at turde betro dem en stemme og ikke ville lade de opstillende myndigheder — få eller mange, hvem det er — få den afgørelse, som de nu får.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup):

Jeg gav før over for det ærede medlem udtryk for, at jeg i og for sig meget vel forstod argumentationen med den stærkere hensyntagen til den personlige stemmeafgivning. Det, der for mig har været hovedargumentet, er dette, at jeg er bange for, at denne stærke udvidelse af den personlige stemmeafgivnings betydning kan føre til tilfældigheder ved udpegningen af medlemmer og stedfortrædere til de kommunale råd. Jeg brugte udtrykket, „at man til en vis grad desavouerer listestemmerne“, men erkender, at dette arguments værdi ikke er så forfærdelig stor. Tankegangen i det er imidlertid, at listestemmerne er et udtryk for, at de, der har stemt på listen, har stemt på den i den rækkefølge, den har. Det kan man